

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 18. února 2020 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Pavla Peláka a JUDr. Miroslava Trávníčka o odvolání **obžalovaného XXX**, nar. XXX, nyní bytem XXX, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 10. prosince 2019, č. j. 2 T 183/2019-143,

takto:

*Z podnětu odvolání obžalovaného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o trestu** a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje tak, že se obžalovanému ukládá za přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), d) tr. zákoníku, ohledně něhož zůstal výrok o vině nezměněn, podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b), odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku peněžitý trest ve výměře 30 000 Kč sestávající ze 100 denních sazeb po 300 Kč.***

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, náhradní trest odnětí svobody na tři měsíce.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný odsouzen pro přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), d) tr. zákoníku. Za tento přečin mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců, pro jehož výkon byl zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

2. Podle skutkových zjištění okresního soudu se shora uvedeného trestného činu dopustil tím, že nejméně od července roku 2019, intenzivně od září 2019 do října roku 2019, v XXX opakovaně vyhledával přítomnost poškozené XXX, a to tím způsobem, že ji pozoroval z XXX, z okna samoobslužné restaurace s výhledem na budovu XXX, ve které poškozená pracuje, a v době, kdy odcházela z práce kolem 15.00 hod. vyšel před budovu XXX a čekal před budovou XXX, přesně v době, kdy předpokládal, že se bude v těchto místech pohybovat při odchodu ze zaměstnání a poté ji sledoval na svém jízdním kole po trase linky autobusu XXX, který využívala poškozená k cestě do svého bydliště, přitom ji nijak fyzicky nekontaktoval, neoslovil, čímž poškozenou XXX obtěžoval a XXX, cítila se být omezena ve svém běžném způsobu života, pohybu, ve výkonu zaměstnání, pocítovala XXX. Tohoto jednání se XXX dopouštěl i přesto, že byl za přečin nebezpečného pronásledování podle §354 odst. 1 písm. b), d) trestního zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 39/2019 ze dne 2. 4. 2019, který nabyl právní moci dne 24. 4. 2019 k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 3 let a zároveň mu byla soudem uložena povinnost zdržet se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou XXX.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihned po jeho vyhlášení odvolání do všech jeho výroků. Je přesvědčen, že se žádného trestného činu nedopustil. Omezení vyplývající z předchozího trestního rozhodnutí obžalovaný neporušil a v centru XXX se pohyboval, aby si zařídil vlastní záležitosti, nikoliv aby obtěžoval poškozenou. Obžalovaný je osamělý, nemá v XXX rodinu ani známé, po práci se proto raději zdržuje na místech s větší koncentrací lidí jako je obchodní centrum XXX. Toto místo se nachází na trase, po které se obžalovaný vrací na jízdním kole ze zaměstnání v XXX. Ani z pořízených kamerových záznamů nevyplývá, že by obžalovaný nějak kontaktoval či omezoval poškozenou. Záznamy prokazují jen to, že se obžalovaný v určitou dobu nacházel v obchodním centru, že před ním měl zaparkované jízdní kolo, že občas vyšel na chodník nebo se podíval směrem k XXX. Z předchozího odsuzujícího rozhodnutí nelze vyvozovat, že by se obžalovaný vůbec nemohl pohybovat v centru města. S poškozenou se nepokoušel obžalovaný navázat jakýkoliv kontakt, poškozená tedy nemůže jednoznačně tvrdit, že právě ji obžalovaný sledoval.
4. Obžalovaný je rovněž přesvědčen, že nebylo prokázáno, že by jeho chování bylo způsobilé vzbudit důvodnou obavu o život nebo zdraví. V tomto směru připomněl relevantní judikaturu a upozornil, že z jeho strany nikdy nedošlo k použití násilí nebo srovnatelných praktik. Poukázal i na závěry znalce z odvětví psychiatrie, podle něhož obžalovaný XXX. Nebyla tak podle něj naplněna ani subjektivní stránka zmiňovaného trestného činu.
5. Vzhledem ke XXX, v čem postupoval špatně, stále se vrací k minulým situacím a k tomu, jak vnímal chování poškozené. Nyní je však rozhodnutý odstěhovat se ke své sestře XXX se už nevracet. V jeho případě by mohlo přicházet v úvahu i uplatnění zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaný proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a poté sám obžalovaného zprostil obžaloby. Pokud by odvolací soud neshledal důvody ke zrušení výroku o vině, navrhl, aby mu byl uložen jiný mírnější trest, například trest podmíněně odložený na přiměřenou zkušební dobu.
6. Sám obžalovaný u veřejného zasedání, kam se dostavil spolu se svojí sestrou, uvedl, že po propuštění z vazby se odstěhoval k sestře do XXX se již nehodlá vracet.
7. Státní zástupce intervenující u veřejného zasedání vyhodnotil jako nedůvodné námitky vztahující se k výroku o vině, i on však navrhl, aby byl obžalovanému uložen kratší trest odnětí svobody vzhledem k nižší intenzitě jednání obžalovaného, který poškozenou přímo fyzicky nekontaktoval ani neoslovil.
8. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jejich vydání předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly

odvoláním vytýkány, přihlížel, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

9. I když na rozdíl od jiných případů nebezpečného pronásledování nespočívalo jednání obžalovaného v tom, že by poškozenou oslovil nebo se přibližoval do její těsné blízkosti, nebylo možné pominout, že jeho jednání navazovalo na předchozí dlouhodobé pronásledování poškozené, za které již byl obžalovaný pravomocně odsouzen. S ohledem na výpověď poškozené, vůči níž byl obžalovaný zřejmě obsesivně fixován, o čemž svědčí i jeho korespondence, ve které soustavně zmiňuje osobu poškozené, lze vyloučit, že by situace, kdy poškozená při odchodu z práce upozorovala obžalovaného, byly jen zcela náhodné a ze strany obžalovaného nezamýšlené. Ze strany obžalovaného muselo jít o vědomé a cílené jednání i v případech, kdy na jízděm kole doprovázel autobus hromadné dopravy, ve kterém obžalovaná odjížděla ze zaměstnání do svého bydliště v XXX. Údaje obsažené ve výpovědi poškozené i doprovázení autobusu, ve kterém poškozená cestovala, tak vyvrací obhajobu obžalovaného, že se jen náhodně a nikoliv cíleně nacházel poblíž poškozené v době, kdy odcházela ze zaměstnání.
10. I když se obžalovaný nepřibližoval do těsné blízkosti poškozené, nepokoušel se ji oslovit, něco jí předat nebo jiným způsobem kontaktovat, nebylo možné pomíjet úpornost a tvrdošijnost, se kterou obžalovaný sledoval osobu poškozené i poté, kdy byl pravomocně odsouzen za nebezpečné pronásledování poškozené trvající nejméně od srpna roku 2016 do konce února 2019. Z předchozího trestního řízení a doručeného trestního příkazu přitom muselo být obžalovanému jasně patrné, že jeho jednání je poškozené značně nepříjemné a přímo v textu trestního příkazu, který byl obžalovanému doručen, bylo výslovně uvedeno, že jeho jednání poškozená vnímala už od jara 2017 XXX. Ve zmíněném odsuzujícím rozhodnutí také byl formulován jasný příkaz zdržet se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou XXX. Jestliže ani toto pravomocné odsouzení a hrozba trestem neodradily obžalovaného od dalšího úporného sledování poškozené, mohla poškozená takové usilovné a vytrvalé jednání považovat za hrozbu, XXX.
11. Skutečnost, že svým jednáním obžalovaný navázal na předchozí dlouhodobé obtěžování poškozené trvající přes dva roky a že od páčání posuzovaného jednání jej neodradilo ani předchozí pravomocné odsouzení, vylučuje i možnost využití zásady subsidiarity trestní represe, když houževnatost a trvalost obtěžování poškozené ze strany obžalovaného nedovoluje označit za postačující postup podle jiného právního předpisu.
12. Podle odvolacího soudu tak okresní soud zcela správně dovedl, že obžalovaný poškozenou dlouhodobě pronásledoval tím, že ji sledoval, v důsledku toho omezoval poškozenou v obvyklém způsobu života, kdy z obavy před sledováním ze strany obžalovaného musela své chování přizpůsobit této okolnosti, a jednání obžalovaného, které pokračovalo i po pravomocném odsouzení a jímž dával obžalovaný najevo, že ani přes předchozí trestní stíhání nemíní své jednání ukončit, i když mu bylo známo, že je poškozená vnímá značně negativně, že jí toto XXX Svým jednáním tak obžalovaný naplnil všechny znaky přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), d) tr. zákoníku a s odkazem na shora uvedené informace plynoucí z předchozího odsouzení jednal obžalovaný evidentně přinejmenším ve formě nepřímého úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, jak dovedl okresní soud.
13. I když odvolací soud neshledal pochybení ve výroku o vině, došel posléze k závěru, že trest uložený obžalovanému v napadeném rozsudku se jeví tak příliš přísný. Obžalovaný byl odsouzen za relativně méně závažný přečin ohrožený trestem odnětí svobody nejvýše na jeden rok. V době před páčáním trestné činnosti vůči poškozené nebyl obžalovaný postihován za jinou trestnou činnost a kladně byl hodnocen i v zaměstnání. Na rozdíl od jiných případů podobné trestné činnosti se obžalovaný nepřibližoval do těsné blízkosti poškozené, neoslovil ji, neposílal žádné zprávy ani jinak se jí nesnažil kontaktovat, sledoval ji jen zpovzdálí. Motivem jeho jednání bylo

zamilování do osoby poškozené a na jeho chování měla podíl i XXX. Vzhledem k tomu, že jednání obžalovaného mělo v zásadě podobu otevřeného sledování poškozené (které obžalovaný nezastíral) jen z větší vzdálenosti a nepřešlo do jiné formy, která by více ohrožovala osobní integritu poškozené, považoval odvolací soud za možné postihnout obžalovaného mírnějším druhem trestu, který by nebyl bezprostředně spojen s odnětím svobody. I když se obžalovaný jednání dopustil v průběhu zkušební doby, nelze jednoznačně uzavřít, že by přímo porušil zvláštní povinnost spojenou s podmíněným odkladem výkonu trestu odnětí svobody, neboť obžalovaný poškozenou pouze sledoval, aniž by se jí těsně přiblížil, a nepokoušel se ji nijak kontaktovat.

14. Obžalovaný je osobou se zájmem o práci, podle vlastního vyjádření si našetřil dostatečné finanční prostředky, odvolací soud proto dospěl k závěru, že s ohledem na povahu spáchané trestné činnosti, u níž by mohl přicházet v úvahu trest odnětí svobody jen v řádu měsíců, lze obžalovaného dostatečně postihnout uložením přiměřeného peněžitého trestu. S ohledem na výdělkové možnosti obžalovaného pak stanovil výši denní sazby na 300 Kč a obžalovanému uložil trest ve výměře 100 denních sazeb, tedy v celkové výši 30 000 Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl v zákonné lhůtě vykonán, stanovil odvolací soud odpovídající náhradní trest odnětí svobody na dobu tří měsíců. Při ukládání trestu zohlednil odvolací soud i skutečnost, že po propuštění z vazby se obžalovaný přestěhoval do Olomouce ke své sestře a i tato skutečnost by měla vyloučit možnost opakování stejné trestné činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 18. února 2020

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu